

Ὁ Θρηῆνος τοῦ Ἀδάμ

Του Ἁγίου Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτη

Ὁ Ἀδάμ, ὁ πατέρας τῆς οἰκουμένης, ἐγνώριζε στόν Παράδεισο τή γλυκύτητα τῆς θείας ἀγάπης. Ἔτσι, μετά τήν ἔξωσή του ἀπό τόν Παράδεισο γιά τό ἁμάρτημά του, ἐγκαταλειμμένος ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, θλιβόταν πικρά καί ὀδυρόταν μέ βαθεῖς στεναγμούς. Ὁλη ἡ ἔρημος ἀντηχοῦσε ἀπό τούς λυγμούς του. Ἡ ψυχή του βασανιζόταν μέ τή σκέψη: «Ἐλύπησα τόν ἀγαπημένο μου Θεό». Δέν μετάνιωνε τόσο γιά τήν Ἐδέμ καί τό κάλλος της, ὅσο γιά τήν ἀπώλεια τῆς θείας ἀγάπης, πού τραβᾷ ἀχόρταγα τήν ψυχή στό Θεό.

Τό ἴδιο καί κάθε ψυχή πού γνώρισε μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα τό Θεό κι ὕστερα ἔχασε τή χάρη, δοκιμάζει τό ἀδαμιαῖο πένθος. Θλίβεται ἡ ψυχή καί μεταμελεῖται σφοδρῶς, ὅταν προσβάλη τόν ἀγαπημένο Κύριο. Βασανιζόταν κι ὀδυρόταν στή γῆ ὁ Ἀδάμ κι ἡ γῆ δέν τοῦ ἔδινε χαρά. Νοσταλοῦσε τό Θεό κι ἐφώναζε:

Διψᾷ ἡ ψυχή μου τόν Κύριο καί Τόν ἀναζητῶ μέ δάκρυα. Πῶς νά μήν Τόν ζητῶ;

Ὅταν ἤμουν μαζί Του, ἀγαλλόταν εἰρηνικά ἡ ψυχή μου καί ἤμουν ἀπρόσιτος γιά τούς ἐχθρούς.

Τώρα όμως απέκτησε εξουσία πάνω μου τό πονηρόπνεῦμα καί κλονίζει καί τυραννεῖ τήν ψυχή μου. Γι' αὐτόλυώνει ἡ ψυχή μου γιά τόν Κύριο μέχρι θανάτου. Τόπνεῦμα μου ὁρμᾷ πρὸς τό Θεό καί τίποτε τό γήϊνο δέν μέπαρηγορεῖ·   κι ἡ ψυχή μου   δέν   βρίσκει πουθενά παρηγοριά, ἀλλά ποθεῖ διψασμένα   νά Τόν δῆ καί νά Τόν ἀπολαύσηώσότου χορτάση. Δέν μπορῶ νά Τόν λησμονήσω οὔτε στιγμή κι ἀπό τόν πολύ μου πόνο στενάζω καί ὀδυρομαι: Ἐλέησόν με ὁ Θεός,   τό παραπεσόν   Σου   πλάσμα». Ἔτσι ὀδυρόταν ὁ Ἀδάμ κι ἔτρεχαν ποτάμι τά δάκρυα ἀπό τό πρόσωπό του κι ἔπεφταν στό στήθος του καί στή γῆ.

Μέ δέος ἀκουγε ὅλη ἡ ἔρημος τούς στεναγμούς του.

Ζῶα καί πουλιά σιωποῦσαν ἀπό θλίψη.

Κι ὁ Ἀδάμ ὀδυρόταν, γιατί μέ τό ἀμάρτημά του στερήθηκαν ὅλοι τήν εἰρήνη καί τήν ἀγάπη.

Ἦταν μεγάλη ἡ θλίψη τοῦ Ἀδάμ μετὰ τήν ἐξορία του ἀπό τόν Παράδεισο. Σάν εἶδε ὅμως τό γυιό του Ἄβελ σκοτωμένο ἀπό τόν Κάϊν, αὐξήθηκε ἀκόμα πιά πολύ ἡ θλίψη τοῦ Ἀδάμ· φοβερά στενοχωρημένος κοίταζε   κι ἐκλαιγε: «Ἐξ ἐμοῦ λαοί ἐξελεύσονται καί πληθυνθήσονται ἐπί τῆς γῆς· κι ὅλοι θά ὑποφέρουν, θά ζοῦν μέσα στήν ἔχθρα καί στόν ἀλληλοσκοτωμό». Κι ἦταν ἡ θλίψη του μεγάλη σάν τόν ὠκεανό· καί τήν καταλαβαίνουν μόνον οἱ ψυχές πού γνώρισαν τόν Κύριο καί τήν ἀνείπωτη ἀγάπη Του. Κι ἐγώ ἔχασα   τή χάρη   καί φωνάζω   μαζί μέ τόν Ἀδάμ: «Σπλαχνίσου με Κύριε. Δῶσε μου πνεῦμα ταπεινώσεως καί ἀγάπης». Ὡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου! Ὅποιος σέ γνώρισε, σ' ἀναζητεῖ ἀκούραστα καί φωνάζει μέρα καί νύχτα:

«Σέ ποθῶ,   Κύριε,   καί Σ' ἀναζητῶ μέ δάκρυα.   Πῶς νά μή Σέ ζητῶ; Ἐσύ μοῦ ἔδωσες νά Σέ γνωρίσω μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, κι αὐτή ἡ θεία γνώση τραβᾷ ἀδιάκοπα τήν ψυχήμου κοντά Σου».

Θρηνεῖ ὁ Ἀδάμ:

«Δέν μέ τέρπει ἡ σιγή τῆς ἐρήμου.

Δέν μέ τραβοῦν τῶν βουνῶν τά ψηλῶματα.

Δέν μ' ἀναπαύει ἡ ὁμορφιά τῶν δασῶν καί τῶν λειβαδιῶν.

Δέν καταπραΰνει τόν πόνο μου τῶν πουλιῶν τόκελάδημα.

Τίποτε, τίποτε δέν μοῦ δίνει τώρα χαρά,
Ἡ ψυχὴ μου ράγισε ἀπό τὴν πολὺ στενοχώρια.

Τόν ἀγαπημένο Θεό μου ἐπρόσβαλα.

Κι ἂν μέ ξανάπαιρνε στόν παράδεισο ὁ Κύριος καί ἐκεῖ θά
θρηνοῦσα λυπητερά, πονεμένα.

Γιατί πίκρανα τόν ἀγαπημένο μου Θεό».

Διωγμένος ἀπό τόν Παράδεισο ὁ Ἀδάμ ἀνάβλυζε
πηγές ἀπό δάκρυα ἀπό τὴν πληγωμένη του καρδιά. Τό ἴδιο κάθε
ψυχὴ πού γνώρισε τόν Κύριο θρηνεῖ γι' Αὐτόν καί λέει:

«Ποῦ εἶσαι, Κύριε;

Γιατί κρύβεις τό πρόσωπό Σου;

Πολὺν καιρὸ τώρα δέν βλέπει τό Φῶς Σου ἡ ψυχὴ μου καί
Σ' ἀποζητᾷ θλιμμένη.

Ποῦ εἶναι ὁ Κύριός μου;

Γιατί δέν Τόν βλέπω στήν ψυχὴ μου;

Τί Τόν ἐμποδίζει νά κατοικεῖ ἐντός μου;

Δέν ὑπάρχει μέσα μου, λοιπόν, ἡ ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη
γιά τούς ἐχθρούς.

Γιατί ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη, ἄπειρη καί ἀνερμήνευτη». Πορευόταν πάνω στή γῆ ὁ Ἀδάμ καί δάκρυζε ἀπό τόσφιξιμο τῆς καρδιάς καί μέ τό νοῦ συλλογιζόταν ἀδιάκοπα τό Θεό. Κι ὅταν τό ταλαιπωρημένο του σῶμα δέν εἶχε πιά δάκρυα, τότε φλογιζόταν γιά τό Θεό τό πνεῦμα του, γιατί δέν μπορούσε νά λησμονήσει τόν Παράδεισο καί τὴν ὠραιότητά του. Ἀγαποῦσε ὅμως ὅλο καί πιό πολὺ τό Θεό ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀδάμ καί συνεχῶς ὀρμοῦσε μέ τὴ δύναμη αὐτῆς τῆς ἀγάπης πρὸς Αὐτόν. Ψάλλε μας, Ἀδάμ, τοῦ Κυρίου τό ἄσμα, γιά νά χαρῆ ἡ καρδιά μου γιά τόν Κύριο καί νά σηκωθῆ νά Τόν ὑμνήσῃ καί νά Τόν δοξολογήσῃ, ὅπως Τόν

δοξάζουν στους ούρανους τὰ Χερουβείμ καί τὰ Σεραφεείμ κι ὅλες οἰδυνάμεις τῶν οὐρανῶν.

Τραγουδήσέ μας, Ἀδάμ, πατέρα μας, τήν ᾠδή τοῦ Κυρίου, γιά νά τήν ἀκούση ὅλη ἡ γῆ καί νά ὑψώσουν ὅλα τάπαιδιά σου τό νοῦ τους στό Θεό καί νά αισθανθοῦν τήν γλυκύτητα τοῦ οὐράνιου ὕμνου, ξεχνώντας τίς θλίψεις τῆς γῆς.

Πές μας, Ἀδάμ, πατέρα μας, μίλησε στά παιδιά σου γιάτόν Κύριο. Ἡ ψυχή σου ἐγνώριζε τόν Θεό, ἐγνώριζε καί τήγλυκύτητα καί τήν ἀγαλλίαση τῆς Ἐδέμ, καί τώρα κατοικεῖς στους οὐρανούς καί βλέπεις τή δόξα τοῦ Κυρίου. Πές μας, πῶς δοξάζεται ὁ Κύριός μας γιά τὰ πάθη Του καί πῶς ψάλλονται οἱ ᾠδές στους οὐρανούς καί πόσο γλυκερές εἶναι αὐτές οἱ ᾠδές πού τραγουδιοῦνται μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Μίλα μας γιά τή δόξα τοῦ Κυρίου καί πόσο σπλαγχνικός εἶναι. Μίλησέ μας καί γιά τήν ἀγία Θεοτόκο. Πῶς μεγαλύνεται στους οὐρανούς καί μέ ποιούς ὕμνους τήν μακαρίζουν.

Πές μας πῶς ἀγάλλονται ἐκεῖ οἱ Ἅγιοι καί πῶς τούς καταυγάζει ἡ χάρη; πῶς ἀγαποῦν τόν Κύριο καί μέ ποιάνᾶγια ταπείνωση παρουσιάζονται μπροστά στό θρόνο Του.

Παρηγόρησε, Ἀδάμ, καί χαροποίησε τίς θλιμμένες μας ψυχές. Διηγῆσου μας, τί βλέπεις στους οὐρανούς;

Δέν ἀποκρίνεσαι; Γιατί αὐτή ἡ σιγή;

Νά, θλίβεται ὅλη ἡ γῆ.

Ἦ ἀπό τή Θεία ἀγάπη δέν μπορεῖς οὔτε κἄν νά μᾶς θυμηθῆς; Ἦ βλέπεις τή Θεομήτορα στή δόξα της καί δέν μπορεῖς νά ἀποχωριστῆς ἀπ' αὐτή τήν οὐράνια ὄπτασία; Καί γι' αὐτό ἀφήνεις τὰ θλιμμένα παιδιά σου χωρίς λόγια στοργῆς, γιά νά ξεχάσωμε τά δεινά τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας; Ἀδάμ, πατέρα μας, δέν ἀποκρίνεσαι;

Ἐσύ βλέπεις τή θλίψη τῶν γυιῶν σου στή γῆ. Γιατί τάχα αὐτή ἡ σιωπή;

Ὁ Ἀδάμ λέγει:

«Αφήστε με στήν ειρήνη, ἀγαπητά μου παιδιά. Δέν μπορῶν' ἀποχωριστῶ ἀπό τή θεά τοῦ Θεοῦ. Ἡ ψυχή μου λαβώθηκε ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου καί σκιρτᾷ μέ τήν ἀγαθότητά Του. Ὅσοι ζοῦν στό Φῶς τοῦ Προσώπου τοῦ Δεσπότη δέν μποροῦν νά θυμηθοῦν τά γήϊνα».

– Ἀδάμ, πατέρα μας, μᾶς ἐγκατέλειψες, τά ὀρφανά παιδιά σου, ἐνῶ βυθίζομαστε στήν ἄβυσσο τῶν δεινῶν τῆς γῆς; Πές μας, τουλάχιστον, πῶς μποροῦμε νά εὐαρεστήσωμε στό Θεό;

Ἄκουσε τά παιδιά σου, πού εἶναι σκορπισμένα σ' ὅλη τή γῆ. Ὁ νοῦς τους εἶναι συγχυσμένος καί δέν μπορεῖ νά συλλάβῃ τό Θεῖο, καί πολλοί ἀποστάτησαν ἀπό τό Θεό καί ζώντας στό σκοτάδι πορεύονται στίς ἀβύσσους τοῦ ἄδη.

– Μή διακόπτετε τήν ἔκστασή μου. Βλέπω τή Θεομήτορα δοξασμένη καί δέν μπορῶ ν' ἀποσπάσω τό νοῦ μου ἀπό τή θεϊκή τούτη θεωρία καί νά σᾶς μιλήσω.

Βλέπω καί τούς ἅγιους Προφήτες καί Ἀποστόλους κι ἐκπλήττομαι πῶς μοιάζουν ὅλοι τους μέ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ. Περπατῶ στήν Ἐδέμ καί, νά, παντοῦ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου, γιατί Αὐτός ζῆ μέσα μου καί μ' ἔκανε ὅμοιο μέ τόν Ἐαυτό Του. Ἔτσι δοξάζει ὁ Κύριος τόν ἄνθρωπο.

– Μίλησέ μας, Ἀδάμ· εἴμαστε παιδιά σου κι ὑποφέρουμε στή γῆ. Πές μας, πῶς μποροῦμε νά κληρονομήσωμε τόν παράδεισο, γιά νά βλέπουμε κι ἐμεῖς, ὅπως καί σύ, τή δόξα τοῦ Κυρίου; Οἱ ψυχές μας λαχταροῦν γιά τόν Κύριο, ἐνῶ σὺ χαίρεσαι καί ἀγάλλεσαι στούς οὐρανούς μέ τή θεία δόξα.

Σέ ἱκετεύομε, παρηγόρησέ μας.

– Γιατί φωνάζετε πρὸς ἐμένα, παιδιά μου; Ὁ Κύριος σᾶς ἀγαπᾷ καί σᾶς ἔδωσε σωτήριες ἐντολές. Τηρήσατε τίς ἐντολές καί ἀγαπάτε ἀλλήλους, κι ἔτσι θά βρῆτε τήν ἀνάπαυση κοντά στό Θεό. Μετανοεῖτε κάθε ὥρα γιά τά παραπτώματά σας, γιάνά ἀξιωθῆτε νά συναντήσετε τό Χριστό. Ὁ Κύριος εἶπε:

«Ἀγαπῶ ὅσους μέ ἀγαποῦν καί θά δοξάσω ὅσους μέ δοξάζουν».

– Ὁ Ἀδάμ, πρέσβευε γιά μᾶς, τά παιδιά σου. Ἡ ψυχή μας εἶναι γεμάτη πόνο ἀπό τίς πολλές μας θλίψεις.

– Ἀδάμ, πατέρα μας, σύ κατοικεῖς στούς οὐρανοὺς καί βλέπεις τόν Κύριο νά κάθεται δοξασμένος στά δεξιά τοῦ Πατέρα. Ἐσύ βλέπεις τά Χερουβεὶμ καί τά Σεραφεὶμ κιόλουσ τούς Ἁγίους. Ἐσύ ἀκοῦς τά οὐράνια ἄσματα καί ἡγλυκύτητά τους ἀπορροφᾷ τήν ψυχή σου. Ἐμεῖς ὅμως λαχταροῦμε γιά τό Θεό ἀκατάπαυστα, σκυθρωποί καί στερημένοι τή χάρη. Τραγοῦδησέ μας κάτι ἀπό τίς ὠδές πού ἀκοῦς στούς οὐρανοὺς, γιά νά τ' ἀκούσῃ ὅλη ἡ γῆ καί νά ξυπνήσουν ὄλοι ἀπό τό θανατερό λήθαρο γο.

– «Μή μέ κουράζετε, παιδιά μου. Ὁ καιρός τῶν δικῶν μου θλίψεων πέρασε. Ἡ γλυκύτητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἡ τροφή τοῦ Παραδείσου μ' ἐμποδίζουν νά γυρίσω τήν προσοχή μου στή γῆ. Ἀλλά καί πάλι θά σᾶς πῶ:

Σᾶς ἀγαπᾷ ὁ Κύριος καί ζήσετε κι ἐσεῖς μέ ἀγάπη. Νά πείθεσθε στούς προϊσταμένους σας, νά ταπεινώνετε τίς καρδιές σας, καί τότε θά κατοικήσῃ μέσα σας Πνεῦμα Θεοῦ. Αὐτό ἔρχεται ἡρεμα καί δίνει εἰρήνη στήν ψυχή καί μαρτυρεῖ γιά τή σωτηρία της χωρίς λόγια. Ψάλλετε ὕμνους στό Θεό μέ ἀγάπη καί πνευματική ταπείνωση, γιὰτί ὁ Κύριος χαίρετε μ' αὐτό.

– Ὡ Ἀδάμ, ἐμεῖς ψάλλομε, ἀλλά δέν ἔχουμε μέσα μας οὔτε ἀγάπη οὔτε ταπείνωση.

– Μετανοεῖτε καί προσεύχεσθε. Κι ἐγώ μετανοοῦσα γιά πολύν καιρό καί στενοχωριόμουν, γιὰτί πρόσβαλα τό Θεό καί γιὰτί μέ τά δικά μου ἁμαρτήματα χάθηκε ἡ εἰρήνη καί ἡ ἀγάπη ἀπό τό πρόσωπο τῆς γῆς. Τά δάκρυά μου χύνονταν στό πρόσωπό μου καί πότιζαν τό στήθος μου κι ἔπεφταν στή γῆ· κι ὅλη ἡ ἔρημος ἀκούγε τούς στεναγμούς μου. Ἐσεῖς δέν μπορεῖτε νά ἐννοήσετε τό βάθος τῆς θλίψεώς μου, οὔτε πῶς ὀδυρόμουν γιά τό Θεό καί τόν Παράδεισο. Στόν Παράδεισο ἤμουν καταχαρούμενος. Μέ εὐφραине τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κι ἤμουν ἀπαλλαγμένος ἀπό παθήματα. Ὅταν ὅμως διώχτηκα ἀπό τόν Παράδεισο, τότε ζῶα καί πουλιά, πού μ' ἀγαποῦσαν προηγουμένως, ἄρχισαν νά μέ φοβοῦνται καί νά μ' ἀποφεύγουν· οἱ κακοί λογισμοί σπάραζαν τήν καρδιά μου· κρού καί πείνα μέ βασάνιζαν· ὁ ἥλιος μ' ἔκαιγε καί μ' ἔδεχναν οἱ ἄνεμοι· μέ κατάβρεχαν οἱ βροχές καί μέ καταπονοῦσαν οἱ ἀρρώστιες καί τά ὑπόλοιπα δεινά τῆς γῆς. Ἐγώ ὅμως τά ὑπέφερα ὅλα μέ ἀκλόνητη ἐλπίδα στό Θεό.

Καί ἐσεῖς, παιδιά μου, ὑπομείνετε τούς πόνους τῆς μετάνοιας· ἀγαπᾶτε τίς θλίψεις, ἀποξηραίνετε τάσώματά σας μέ ἄσκηση καί ἐγκράτεια, ταπεινῶστε τόνεαυτό σας κι ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς, γιά νά κατοικήση μέσα σας τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τότε θά γνωρίσετε καί θά βρῆτε τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Μήν ταράζετε ὅμως τήν εἰρήνη μου. Ἀπό τή θεία ἀγάπη δέν μπορῶ τώρα νά στραφῶ πρὸς τή γῆ. Ξέχασα ὅλα τά ἐπίγεια. Ξέχασα ἀκόμα κι αὐτόν τόν Παράδεισο πού ἔχασα, γιατί βλέπω τήν αἰώνια δόξα τοῦ Κυρίου καί τή δόξα τῶν Ἁγίων, πού τό Φῶς τοῦ Προσώπου τοῦ Θεοῦ τοῦ κάνει νά λάμπουν κι οἱ ἴδιοι σάν κι Αὐτόν.

– Ψάλλε, Ἀδάμ, ψάλλε μας τόν οὐράνιο ὕμνο, γιάν' ἀκούση ὅλη ἡ γῆ καί νά νοιώση τή γλυκύτητα τῆς θείας ἀγάπης. Ποθοῦμε πολύ ν' ἀκούσωμε αὐτούς τούς γλυκοὺς ὕμνους, γιατί ψάλλονται μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ὁ Ἀδάμ ἔχασε τόν ἐπίγειο Παράδεισο καί τόν ἀναζητοῦσε μέ θρήνους: «Παράδεισέ μου, Παράδεισε, θαυμαστέ μου Παράδεισε». Κι ὁ Κύριος μέ τήν ἀγάπη Του στό σταυρό τοῦ χάρισε ἄλλο Παράδεισο, καλύτερον ἀπό ἐκεῖνον πού ἔχασε, στοὺς οὐρανοὺς, ὅπου εἶναι τό ἄκτιστο Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Πηγή: Ἱερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρθέα.

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος (Καθηδρικός Ἱερός Ναός Ἁγίας Τριάδος Βύρωνος)